

Despre mai multe forme de posibil

E, mai întâi, posibilul simplu, de voie. Cauzele care îl produc sînt decuplarea timpurie de inert (inertul nefiind major) și graba de a vrea. Ca prim temei, posibilul simplu apare însoțit de fisuri care se vor agrava la montaj.

E, apoi, posibilul crud. El se naște prin despicarea unui corp imaterial cu ajutorul unei senzații de greu, operația numindu-se „vidare interogativă” pentru că, după extragere (și înainte de a-i da palme), posibilul este întrebat: „Ce căutai acolo, mă?”.

Posibilului crud îi urmează posibilul sprinten, care aleargă fără oprire de la perpetuu la precar, ca un iepure dornic să cunoască îndeaproape durate volatile. (Și cunoscîndu-le, să le ronțăie dulceața.)

Nu departe de posibilul sprinten (într-o odaie a unui creier vast), își face de lucru, mirosind planuri, posibilul incipient. Aflat la începutul evoluției sale (cînd nu s-a definit complet și abia i se compune anvelopa), acesta mușcă, zgîrie sau linge, dar euforic.

Mai încolo, în așteptarea impulsului care să-l azvîrle peste gard, se aține posibilul încet. Poartă haine de împrumut: un frac negru (care pînă să fie frac era un stup), ghetе croite pe calapodul unei pălării și o pălărie-papuc. Posibilul încet vrea să-i spui „nene” (sau „dragă unchiule” în public), ar fi vexat dacă i-ai spune „domnule Posibil”.

Despre o condiție a posibilului încet

Posibilul încet (simt nevoia unor completări) nu are față, cum n-are nici organe interne. Fața lui – sau instalația care îi ține loc de chip – e un tub din familia tuburilor care pot vorbi. Organele sale (un ficat conștient, cuplat la rațiune pentru a o filtra, două porții de plămîni, pe aceeași farfurie, plutind într-un gel de întreținere, și inima, care nu bate decît dac-o rogi) sînt așezate la vedere, pe un disc metalic, fixat cu adeziv între umerii încetului. Are și un aparat de reproducere oarecum fosil, compus din trei pompe-grifon, dar nu-l poartă asupra lui, îl ia din cuier numai cînd are nevoie de el. Și are nevoie rar, ultima oară l-a folosit în martie 1908, ca să lase grea o răspîntie. Privit din acest unghi, este un părinte intermitent, cu tot ce decurge dintr-o asemenea condiție.

Ca spectator uneori fericit al propriei lentori, posibilul încet mai greșește. De pildă, cînd vrea să respire prin degete și uită să le rezeze înainte. S-ar putea spune că aparține acelei categorii de respiratori pentru care oxigenul digital are sincope.

Despre amîndoi

Amîndoi nu aparțin și nu pot fi anexați. Au în alcătuirea lor o asemenea delicatețe a deosebirii încît a-i lua cu tine sau a-i include într-un grup i-ar dezarticula. Ei sînt unicate duale, precum se arată a fi dincolo (într-o lume a legumelor) centaurii de grădină sau peștele-cartof.

Natura amîndoilor nu este totuși una limpede, chiar dacă se înrudesce pe departe cu apa: au consistența și aroma unor fructe, dar se comportă mineral. Un amîndoi lovit de fulger nu tresare, ci își desface atomii de fier, pe rînd. Reacționează aproape la fel (adică i se rupe cuprul) cînd simte ceva care l-ar atrage, pentru ei atracția anunțînd cele mai grave primejdii. Iar primejdia care-i sperie cel mai tare e aceea de a intra (sau de a fi cooptați) într-o rețea. S-au creat rețele atît de întinse (par să creadă amîndoi) încît amenință să cuprindă și ce n-ar trebui cuprins, pentru echilibru. Să apuce neapucabilul (ține-te bine), rostogolindu-l prin camere închise pînă cînd cedează și e atîrnat în cadru.

Nu e la îndemîna oricui să fie amîndoi, e un lucru care cere nerv.

Despre merite (de lux și de lucru)

Meritul (ca pantof) se poartă numai cînd calci. Cînd plutești între aerul personal și un aer comun, e de preferat să fii desculț, lipsit de merite, pentru a simți cu antenele tălpii cum treci dintr-un aer într-altul. (În cazurile de Ahile se admite un plasture simplu, ambiental, pe fruntea călcîiului.)

Ca bocanc, meritul este purtat de zugrăvi ca să nu alunece pe vopsea. Se știe (cei care au intrat, fie și întâmplător, într-o culoare o știu) că zugravii obișnuiesc să danseze cînd zugrăvesc, dansul e cheia meseriei lor. Însă dansînd pe ziduri, picioarele zugravului sînt uneori tentate s-o ia razna și să deseneze opturi (la unii, chiar treiuri) în locul unor frunze de acant, al brieiilor frînte care încing pereții între ferestre sau al soarelui cu zece raze din fața lămpii. Iar vina e a vopselei care, intrînd în contact cu piciorul gol, îi imprimă acestuia mișcarea ei. Ca s-o contracareze (și pentru ca dansul să le fie greu, dar exact), zugravii se încălță cu merite-bocanci.

Meritele-pantofi (un articol de lux pe care și-l pot permite doar superiorii zugravilor) sînt întotdeauna negre și se închid cu bumbi. (Deschise, cu potcoavele fardate într-una dintre nuanțele vestice ale griului, pot transforma umbletul în balet.) Pielea din care se face meritul de lux e subțire (are finețea unei respirații), dar se ține tare: nu se înfioară cînd o tai și nu se încrețește cînd o cerți.

În schimb, meritul de lucru (trebuind să n-aibă unde fugi) este croit din oxigen masiv, rezistent la piruete.

Despre echivalentul distanței în plan imaterial (acolo unde obiectele n-au greutate)

Unora li s-a părut c-ar putea-o descrie ca pe un înveliș, distanța nefiind altceva decât stratul de aer dintre lucruri. Cineva (care se clătina când s-a emis ipoteza și a trebuit să-și bage mințile în cap ca să nu-i scape) a spus că aerul nu e lichid și ca atare nu există, iar existența a tot ce nu este lichid (inclusiv a omului) rămîne a fi dovedită. I s-a replicat, pe bună dreptate, că aerul curge (ca și omul), curgerea sa arătînd limpede o înrudire, dacă nu o similitudine, cu un lichid. Multe curg, a răspuns acela, ținînd-o pe a lui. Pietrele curg, o pădure de brazi curge la anumite ore ale nopții, vremea curge în cerc, tablourile curg din rame pe podea, unde fac bălți. Ei și? N-am văzut pe nimeni care să bea vreme. În acest punct, controversa a luat sfîrșit întrucît singurul băutor de vreme al momentului era prea departe pentru a interveni.

Alții, gîndind mai așezat, au susținut că distanța ar fi un combustibil. Ea produce, prin ardere, evenimente spațiale cum ar fi proximitatea sau răsunsetul (uneori stins). Răsunsetul, ca efect al arderii distanței, are proprietatea de a divide gazele grele, transformîndu-le în perechi de entități distincte, bunic și nepot. Bunicul își păstrează o parte dintre însușirile de gaz, putînd pluti. În schimb, nepotul dobîndește un spor de rezistență la deformări, ajun-gînd să se comporte ca un metal. Din păcate (și o spun cu părere de rău), definirea distanței ca un combustibil nu explică de ce drumul de la A la B (în faimoasa ecuație a călătorului solitar) nu este presărat cu urme de scrum.

Spre seară, cîțiva au afirmat că distanța ar fi o durere. Simțeau asta pe dinăuntru, era un sentiment care venea dintr-un gol cald.